

РЕШЕНИЕ

№ 5450

гр. София, 24.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1483** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на кмета на Столична община, район „Н.“ срещу РЕШЕНИЕ № 29 от 06.01.2021г. на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 59/2019г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Посочва се, че КЗД не е обсъдила депозираното по преписката становище, че Столична община, район „Н.“, представлявана от кмета не е била компетентна да се произнесе по въпроси свързани с прилагането на чл.58 ал.1 т.4 от ЗМДТ и във връзка с подадена декларация по чл.54 ал.6 от ЗМДТ. Като ответната страна по спора е следвало да бъде конституиран отдел „Общински приходи Н./В.“ към Дирекция „Общински приходи“ в Столична община.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, редовно уведомен се представлява в процеса от юрк. Н. К., която оспорва жалбата. По същество излага съображения за законосъобразно протекло и приключило административно производство. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна- В. Л. И. не е депозирал писмен отговор и не взема участие в процеса.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема

участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производството е било образувано по повод подадена жалба вх. № 44-00-435/08.02.2019г. на В. Л. И. в която са развити следните оплаквания: Посочва се, че от Столична община, район „Н.“ му е било отказано приемането на декларация по чл.54 ал.6 от ЗМДТ за освобождаване от данък върху МПС с рег. [рег.номер на МПС] . Излага, че той и съпругата му притежават МПС и са освидетелствани лица с намалена работоспособност с решения на ТЕЛК. От администрацията му обяснили, че вече има регистрирано и освободено от заплащане на данък МПС с рег. [рег.номер на МПС] , което било собственост на неговата съпруга З. Д. И.. Казано му било, че само 1 брой МПС на „семейство“ може да бъде освободено от данък и реално се ползва по 50% отстъпка от двете лица с увреждания. Според В. Л. И. е налице дискриминация между семейните и несемейни хора с увреждания и е налице нарушение на чл.58 ал.1 т.4 от ЗМДТ.

Образуваната с разпореждане № 220/06.03.2019г. преписка № 59/2019г. е разпределена на заседателен състав, състоящ се от членовете на КЗД- З. Д., Баки Х., В. С., О. К. и С. Й.. Докладчикът е провел процедура по проучване като е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните по преписката материали /уведомление № 16-15-222/16.04.2019г. и № 44-00-606/21.02.2020г./ и да представят становища.

В хода на тази процедура Началник отдел „Общински приходи“- „Н./В.“ е представил становище вх. № 16-15-451 от 05.08.2019г., в което е посочил, че когато лек автомобил е съсобственост между няколко лица- освобождава се от заплащане на данък само идеалната част на инвалида, като за другите съсобственици се начислява данък пропорционално на притежаваната от тях идеална част. Приложено е и писмо изх. № ДНД19-ВК08-9/1/21.01.2019г. адресирано до В. Л. И., в което е посочено, че се освобождава от заплащането на данък за МПС само един от притежаваните от лицето с увреждания автомобил. Когато автомобилът е СИО, се освобождава само идеалната част, притежавана от лицето с увреждане.

Извършено е проучване, както и е било изготвено заключение от докладчика З. Д.. До страните в производството са изпратени и получени съобщения за призоваване /л.56-л.57/, като на 10.06.2020г. е проведено открито заседание на КЗД, на което е присъствал представител на В. Л. И., но не се е явил процесуален представител на Столична община, район „Н.“, представлявана от кмета Д. Д.. В заседанието е даден е ход по същество и преписката е обявена за решаване /Протокол на л.65-л.68 от делото/.

Последвало е издаването на оспорения в настоящото производство административен акт - РЕШЕНИЕ № 29 от 06.01.2021г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 59/2019г. Със същия се установява, че Столична община, район „Н.“, представлявана от кмета инж. Д. Д., чрез осъществено нежелано поведение по отношение на В. Л. И. е извършил дискриминация по см. на чл.4 ал.2 във вр. ал.1 от ЗЗДискр. по признаци „увреждане“ и „семеино положение“. Наложена е глоба в размер на сумата от 250.00 лева. На основание чл.47 т.4 от ЗЗДискр. е

предписано на Столична община, район „Н.“, представлявана от кмета инж. Д. Д. спрямо В. Л. И. да отмени забраната за освобождаване от данък превозни средства на лица с намалена работоспособност и отговарящи на условията на чл.58 ал.1 т.4 от ЗМДТ /погрешно записано чл.54 ал.1 т.6 от ЗМДТ/, с цел спазване на забраната за дискриминация съгласно чл.4 ал.1 от ЗЗДискр. и за реализиране на принципите, установени в чл.2 и чл.6 от ЗЗДискр. във вр. чл.6 ал.2, пр.2 от КРБ.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от 15.01.2021г. в съответствие с разпоредбата на чл. 68 от ЗЗДискр във връзка с чл. 152, ал. 1 и чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65 т.1-т.4 във връзка с чл. 48, ал. 1 във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Председателят на КЗД е разпоредил разглеждането на преписката за установяване на дискриминация по признак „увреждане“ и „семеино положение“ да се осъществи от петчленен заседателен състав. На основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, което изискване в настоящия казус е изпълнено, като не е налице особено мнение на член от състава. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, оспореното решение е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно разпоредбите на чл. 65-чл. 66 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 59 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в РЕШЕНИЕ № 29 от 06.01.2021г., в което са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

КЗД обосновава своите изводи въз основа на приложения и приобщен към административната преписка № 59/2019г. доказателствен материал. Константна е съдебната практика, че осъществилата се фактическа обстановка следва да бъде подведена под релевантния закон, действащ по време, място и лица за всеки конкретен случай. Несъответствието на фактите по преписката със законовите разпоредби е винаги толкова съществено нарушение, че води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на акта – неспазване на законоустановената форма по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на

издаденото решение /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Съгласно чл. 50, т. 1 от ЗЗДискр. производството пред КЗД е започнало по повод подадена жалба от В. Л. И.. Проведена е процедура по проучване /чл. 55 и следващите от ЗЗДискр./, като на страните е предоставена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. и да организират защитната си теза. За изясняване на обективната истина е проведено открито заседание при съобразяване с основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл. 8, чл. 34 и следващите от АПК/. Страните в производството са изслушани, насочени са към помирителна процедура, като им е предоставена възможност да обективират своите доказателствени искания и да изразят становище по доказателствата на другата страна.

На основание чл. 64, ал. 1 от закона резултатите от производството са обективирани в атакуваното решение, подписано от членовете на състава, присъствали на проведеното на 10.06.2020г. заседание. Видно от горепосочените дати на приключване на производството и на произнасяне на решението, се констатира, че 14-дневният срок по чл. 63, ал. 3 от ЗЗДискр. не е спазен. Това обаче не е съществено процесуално нарушение, защото сроковете по глава Четвърта, раздел Първи от ЗЗДискр. „Производство пред Комисията за защита от дискриминация” имат инструктивен характер, като срокът за обжалването пред съда започва да тече не от датата на последното проведено заседание пред КЗД, а от датата, на която жалбоподателят е получил копие на решението.

Задължение на КЗД е въз основа на изложените в доклада обстоятелства да определи предмета на проучването, страните в административното производство, на които по реда на чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. да даде възможност за запознаване със събраните по преписката материали. Впоследствие страните имат право да участват в административното производство, както и да бъдат призовани за насроченото открито заседание / чл. 60 ал.2 от ЗЗДискр./.

От събраните по преписката доказателства се установява, че страните са участвали в производството, а техните процесуални действия са съобразени изцяло с разпределената доказателствена тежест. Най-общо, не е налице основание за отмяна на ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК във връзка с разпоредбите на глава Четвърта, раздел Първи от ЗЗДискр.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материално-правните разпоредби на закона.

Действащият към момента на постановяване на решението /чл.142 ал.1 от АПК/- ЗХУ има за цел да насърчава, защитава и гарантира пълноценното и равноправно упражняване на правата и свободите на хората с увреждания, както и да създаде условия за социалното им приобщаване, като един от основните негови принципи е недискриминация / чл.4 т.2/.

Съгласно дефиницията, дадена в чл. 2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, ратифицирана със закон, приет от 41-ото Народно събрание на 26 януари 2012г. - ДВ, бр. 12 от 2012г., в сила за Република България от 21 април 2012г., „дискриминация по признак на увреждане“ означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или

равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения“. Въвежда се равенството пред закона и правото без каквато и да било дискриминация на еднаква закрила и еднакво третиране от закона, както и забрана от дискриминация по признак „увреждане“, като основни принципи, гарантиращи и мерките, които държавите-членки са длъжни да предприемат, за осигуряване на пълноценното развитие, социалното израстване и осигуряването на упражняването на правата и основните свободи.

Спорният въпрос е дали В. Л. И., като съпруг на З. Д. И., дължи заплащане на данък върху превозното средство с рег. [рег.номер на МПС], при положение, че и двамата съпрузи са лица с трайно намалена работоспособност и отговарят на условието на чл.58 ал.1 т.4 от ЗМДТ.

Данъчнозадължени лица, според чл.53 от ЗМДТ са собствениците на превозни средства. Когато лекият автомобил, за който се претендира освобождаване от данък, принадлежи на две или повече лица, преференцията се прилага само относно идеалната част, притежавана от лицето с намалена работоспособност.

Съгласно чл.21 ал.1 от СК вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. Съпрузите имат равни права върху общото имущество- чл.24 ал.1 от СК.

В. Л. И. е данъчнозадължено лице за 1/2 идеална част върху превозното средство- лек автомобил марка „Т. В.“. В чл.21 ал.3 от СК се съдържа оборима презумпция, според която съвместният принос се предполага до доказване на противното. В производство пред КЗД не са били представени доказателства, че процесният лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е бил лична собственост само на В. Л. И., както и липсват доказателства за това, че двамата съпрузи са договорили режим на разделност по чл.18 ал.1 т.2 от СК преди придобиване на лекия автомобил. Следователно съгласно чл.18 ал.2 от СК по отношение на имуществото, придобито по време на брака, се прилага законовия режим на общност по чл.21 и сл. от СК.

ЗМДТ в чл.53 изрично свързва задължението за плащане на данък с лицето, а обстоятелствата, при които не се заплаща данък върху МПС по чл.58 ал.1 т.4 от ЗМДТ са свързани не само с характеристиките на МПС, но и с личността на данъчнозадълженото лице. Без никакво правно значение относно режима на съпружеската имуществена общност и за данъчното облагане е на чие име е закупен и регистриран автомобилът.

Съгласно относимата разпоредба на чл. 54, ал. 6 от ЗМДТ собствениците на превозни средства предявяват правото си на освобождаване от данък или за ползване на данъчно облекчение с данъчната декларация по ал. 4 или с подаване на нова данъчна декларация. Данъчното облекчение не се прилага служебно, а е обусловено от обективното поведение на правоимащото лице. Задължение на собственика на превозното средство е да представи необходимите документи, доказващи материалноправните предпоставки на данъчната норма, въз основа на която претендира намаление на данъчната тежест. Т.е. за да се ползва данъчното облекчение, не е достатъчно да са налице нормативно-установените предпоставки за възникване право на преференция, а необходимо това право да се упражни по уредения в закона начин, което в случая е направено и от двамата съпрузи В. Л. И. и З.

Д. И. по отношение на два леки автомобила с рег. [рег.номер на МПС] и рег. [рег.номер на МПС]. Следователно за да се породи правния ефект за освобождаване на задълженото лице от заплащането на данък върху превозните средства, не е достатъчно да настъпи обстоятелство, регламентирано в закона като материалноправна предпоставка за освобождаване от данъка. Необходимо е лицето да предяви правото си на освобождаване от данък по нормативно предвидения ред - чрез подаване на декларация пред органите по приходите на съответната община с прилагане на документи, удостоверяващи съществуването на обстоятелство, регламентирано като основание за освобождаване от данъка.

ЗМДТ не създава друг режим на семейна имуществена общност, различен от предвидения по СК, нито въвежда изключения от презумпцията за равни идеални части в СИО на двамата съпрузи, независимо на чие име са придобити вещите. По отношение на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], марка „Т. В.“ са били налице основанията за освобождаване от задължение за заплащане на данък по чл.58 ал.1 т.4 от ЗМДТ, касаещи техническите му характеристики, както и кумулативно изискваното от закона основание, свързано с личността на собственика В. Л. И. по отношение на притежаваната от него 1/2 идеална част.

При правилно определяне предмета на спора и разпределение на доказателствената тежест по чл. 9 ЗЗДискр, КЗД е указала на ответната страна за оборването на кои от посочените факти трябва да представи доказателства за изясняване на спора по същество – налице ли е по-неблагоприятно третиране на В. Л. И. по някой от сочените от него признаци – един или повече, последното при осъществяване на множествена дискриминация по чл. 48, ал. 3 във връзка с § 1, т. 11 ДР ЗЗДискр. Важно е да се уточни, че административният орган се основава на изложените от жалбоподателя твърдения и преценява дали същите са оборени от ответните страни, като се концентрира единствено върху признаците, въз основа на които се сочи да е осъществена дискриминация. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация /вж. решение № 9552/20.06.2019г. по адм. дело № 10516/2018г. на ВАС на РБ, V-то отделение/. Осъществявайки горното, административният орган е провел и законосъобразно процедурата по проучване по смисъла на чл. 55 ЗЗДискр, целяща изясняване на фактите по спора и приключваща с доклад /чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр/, въз основа на чиито фактически установявания страните се насочват към помирителна процедура /чл. 62, ал. 1 ЗЗДискр/ и на същите се предоставя възможност за становище. КЗД правилно е определила предмета на спора и го е изяснила от фактическа и правна страна, което е довело и до обективизиране на съответно на исканията в жалбата решение.

Едва след като жалбоподателят пред КЗД посочи факти, въз основа на

които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна следва да опровергае изложеното за наличието на дискриминация и да изведе твърдения, сочещи ненарушаване на принципа на равно третиране. След изпълнение на горното пред КЗД стои задължението да приложи релевантния материален закон, като, освен приобщаването на писмените доказателства по преписката и съобразявайки и твърденията на страните, трябва да установи налице ли е или не причинно-следствената връзка между твърдяното за осъществено по-неблагоприятно третиране и посочените в жалбата признаци, предмет на защита. Правилното прилагане на закона обуславя винаги извода осигурено ли е правото на равенство на всяко едно лице пред закона, в третирането и във възможностите за участие в обществения живот, както и осъществена ли е ефективната му защита срещу дискриминация, каквато всъщност е и целта по чл. 2 ЗЗДискр.

Задължението за данък върху превозните средства представлява публично общинско вземане, регламентирано в чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Относно вземанията за данък върху превозните средства /местен данък по см. на чл. 1, ал. 1, т. 5 от ЗМДТ /, приложимият ред е регламентираният в ДОПК, а съгласно чл. 4, ал. 1 установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация. Съгласно чл. 4, ал. 3 във вр. ал. 4 от ЗМДТ в производството по ал. 1 служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета на общината, имат правата и задълженията на органи по приходите, а в ал. 5 е предвидено че ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощия на Териториален директор на НАП. Районният отдел „Общински приходи Н./В.“, чийто служители не са приели подадената от В. Л. И. декларация по чл.54 от ЗМДТ не е самостоятелно юридическо лице, спрямо което може да бъде наложена имуществена санкция. Отговорността за равенството в третирането се носи от държавни и обществени органи, от органи на местното самоуправление, от работодатели, от физически лица / вж. чл.6 ал.2, чл.8, чл.10, чл.11 ал.2, чл.12 ЗЗДискр./ Орган на изпълнителната власт в общината е кмета на общината, а в района и кметството са съответно кметът на района и кметът на кметството / чл.38 ал.1 от ЗМСМА/. Кметът на съответния район осигурява извършването на административни услуги на физически и юридически лица- чл.46 ал.1 т.7 от ЗМСМА, поради което и с неприемането на декларацията по чл.54 ал.6 от ЗМДТ на В. Л. И. и с непризнаването на неговите права по чл.58 ал.1 т.4 от ЗМДТ, е осъществен акт на пряка дискриминация по признаците „увреждане“ и

„семеино положение“.

Съгласно чл. 80, ал. 2 от ЗЗДискр. „когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лева“. В мотивите на решението си КЗД е приела, че следва да бъде наложена санкция в размер на сумата от 250.00 лева, която е в минимален размер и не подлежи на редуциране от съда.

С оспореното решение, законосъобразно е предписано на основание чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр. с цел преустановяване на установеното нарушение на антидискриминационното законодателство, да се предприемат необходимите мерки за зачитане правата на В. Л. И. по чл.58 ал.1 т.4 от ЗМДТ и освобождаване от заплащане на данък върху превозното средство. Съгласно разпоредбата на чл. 76, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр, „за предотвратяване или преустановяване на нарушенията по този или по други закони, уреждащи равенство в третирането, както и за предотвратяване или отстраняване на вредните последици от тях, КЗД по своя инициатива или по предложение на синдикални организации, на физически или юридически лица може да приложи следната принудителна административна мярка: да дава задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушения на законодателството за предотвратяване на дискриминация“. Съдът не намира основание за отмяната на така наложената ПАМ, която е в съответствие с констатираното нарушение на антидискриминационното законодателство.

На неето място, съгласно чл. 146, т. 5 от АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 2 от ЗЗДискр. целта на закона е да осигури на всяко лице правото на равенство пред закона; равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот; ефективна защита срещу дискриминацията. Ефективната защита срещу дискриминация се осъществява само в случаите, в която КЗД е установила безпротиворечиво наличието на дискриминация по защитените признаци „увреждане“ и „семеино положение“. В този смисъл атакуваното решение е издадено при спазване на основните принципи, установени посредством целта на закона в чл. 2 от ЗЗДискр.

В заключение, съдът приема, че **РЕШЕНИЕ № 29 от 06.01.2021г.** на Комисията за защита от дискриминация, е законосъобразен административен акт - издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с

материалния закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.144 АПК, вр. 37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК,
Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на кмета на Столична община, район „Н.“ срещу **РЕШЕНИЕ № 29 от 06.01.2021г.** на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 59/2019г.

ОСЪЖДА Столична община, район „Н.“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Комисия за защита от дискриминация с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00/сто/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: